

MARTIN
GOFFA

Arktika

VE VÝSLUŽBĚ

Zmizelá aneb První poslední případ

mladá fronta

Ve výslužbě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Martin Goffa

Ve výslužbě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARTIN GOFFA

VE VÝSLUŽBĚ

Zmizelá aneb První poslední případ

mladá fronta

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal!
Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům,
využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

PROLOG

Chvěla se jí víčka i chrípí, vnímal to, i když dívku neviděl. Klečel u ní, a kdyby natáhl ruce, mohl by ji vzít za ramena.

Vlastně se chvěla úplně celá; sotva odrostlé dítě ze všech stran obklopené hutnou a nepřátelskou tmou. Místem prostupovala směsice všemožných pachů, od syrového oděru hlíny přes močovinu až k vůni marihuany, to vše zachycené ve starých stěnách.

Nejsilněji tam však byl cítit strach. Nehmotná veličina, nezměřitelná a bez jasných kontur. Pocit, který je tím obludnější, čím toho člověk ví o číhajícím nebezpečí méně.

Uslyšel, jak se nadechla, a hned věděl, co přijde.

„Pomoc! Pomoc!“

Sotva mluvila, každá hláska ji musela nesmírně vysilovat.

„Pomoc! Prosim!“

Vykřikla možná desetkrát, vlastně to spíš zašeptala, a její úpěnlivé prosby ozvěna několikrát vrátila; to bylo ovšem to jediné, co se s nimi stalo. Její hlas postupně odezněl, unavené volání jako by po odrazu od stěn padlo kamsi na podlahu a tam zůstalo na hromadě s prosbami z předchozích dnů.

„Je to zbytečný,“ řekl jí. „Nikdo tě neuslyší. Jen se ještě víc unavíš.“

Samozřejmě, že to věděla i sama. Po té době, kterou ve tmě strávila, už ztrácela naději. V prvních hodinách si skoro zničila hlasivky, vysílením téměř omdlela. Doufala, že někdo zaslechne její křik, že někdo přijde a pomůže jí. Upínala se k tomu, ačkoli tušila, jak moc je to nepravděpodobné.

A pak se objevil on. Když zaslechla šramot a poté mužský hlas, málem se zbláznila radostí. Nejdřív myslela, že má halucinace; dávno ztratila pojem o čase. Rozbušilo se jí srdce, začala křičet a běhal jí mráz po zádech. Hned pak ji přepadla hrůza z pomýšlení, že ji muž třeba neuslyší a zase odejde. Ale to se našťestí nestalo, věděl se o ní. Zavolal na ni. Dokonce ji oslovil jménem! Skoro v tu chvíli omdlela štěstím, že je všechno u konce.

A teď?

Žádný konec, jenom trvalá noční můra. Záblesk naděje, který na okamžik spatřila, byl jen trestem za její bláhová očekávání. Najednou spadla ještě níž, než celou dobu předtím byla. Ačkoli, šlo to ještě níž? Mohlo to všechno být ještě horší? Mohlo ji potkat něco ještě děsivějšího než smrt v temné kobce bez jídla a pití?

Jednou o tom četla. Není to prý tak hrozné. Všechny ty staré pověsti z hradů, kdy uvězněný člověk zešílí hladem a žízní a holýma rukama škrábe do stěn, jsou jen povídačky. Ve skutečnosti prostě prý jen v klidu zemře schoulený na boku. Vysílením usne a už se neprobudí. Možná má předtím halucinace, což ale nemusí být špatné. Vlastně jsou to takové pohádky před spaním.

Ale pak se objevil ten chlap a všechno obrátil vzhůru nohama. Bohužel jenom na okamžik, vzápětí věci vklouzly zpět do svých kolejí. Anebo ne? Předtím byla smířená s tím, co se stane, jenže s jeho příchodem ji přepadla obava, jestli to přece jenom nemůže být ještě horší.

Může, věděla najednou. Vždycky může být všechno ještě horší.

„Pomoc!“

Cítila vlhko v očích, ovšem byl to jen falešný pocit, slzy už dávno neměla odkud brát.

„Říkám ti, že je to zbytečný,“ zopakoval. „Jen se vysiluješ.“

Měl podivně klidný hlas. Rezignovaný i pevný zároveň, což byl rozpor, který by jí za jiných okolností nejspíš udivil. Jenže teď byla na podobné úvahy příliš unavená. K smrti unavená.

Cítila jeho dech, připadal jí odporný. Sladkokyselý, k tomu i trochu hořký, možná prostoupený zatuchlinou. Anebo nic z toho, možná měl dech jako všichni lidé, které kdy poznala, to se jí jenom teď potmě a v naprostém tichu zbystrily smysly.

Klečel kousek od ní, neviděla ho, jen cítila. Je to její spojenec? Nepřítel? Možná obojí v jednom.

„Prosím...“ zašeptala a vzápětí se jí zlomil hlas.

Už nekřičela, namísto toho začala vzlykat.

Všechno je pryč. Všechno.

1.

Velitel, vysoký muž se širokými rameny a ještě o kousek širším pasem přehlédli skupinu svých podřízených u podlouhlého stolu. Asi deset chlapů, všichni se známkami únavy ve tvářích. Několik posledních dnů bylo delších než obvykle, jenže tak už to v téhle práci chodí.

„Něco nového?“ obrátil se k jednomu z nich.

„Beze změny,“ zívá oslovený muž a promnul si oči. „Kunc je stále na místě, nikdo další nepřišel. Celou noc byl aktivní, takže teď podle všeho spí.“

Chlap, který mluvil, byl ze sledky, tedy z útvaru plného nenápadných očí. Tak nenápadných, že osoba, na kterou klidně i několik dnů v kuse koukají, o tom obvykle nemá nejmenší tušení. Stejně tak tomu bylo i v tomto případě. Jeho kolegové viseli bedlivým pohledem na člověku, pro kterého se už zahřívala vazební postel.

„Pavel Kunc,“ zopakoval muž se širokými rameny pro všechny, kteří se zúčastnili instruktáže před akcí. „Recidivista, sedm trestů, z toho třikrát seděl. Násilí, pak výroba a distribuce, na posled zabití. Věk čtyřicet, fotku máte ve spise.“

Několik pohledů se při poslední větě stočilo k papírům, které měli před sebou na stole. Kuncovu podobu samozřejmě všichni znali, šlo spíš jen o podvědomý následek šéfových slov.

„Zásahovka?“ zeptal se velitel.

„Ready,“ odušil jediný muž v pracovní uniformě, všichni ostatní v místnosti měli na sobě civil. Ke slovu *ready* nebylo co dodat, komando zkrátka čekalo v dodávce dole v podzemních garážích.

„Tak jo,“ přikývl velitel. „Pyrotechnici jsou na cestě, počkáte na ně a vyrazíte spolu.“

Zásah měl být proveden ve starém rodinném domě na okraji města, kde Kunc nejenom aktuálně nocoval, ale především ve velkém vařil pervitin. Podle provedeného šetření byl dům plný hořlavin, a navíc se prý ten grázl někomu chlubil, že má *nějaký starý vojenský granáty*. Sečteno a podtrženo se při podobné akci pyrotechnik hodí, i kdyby měl jen zívát v autě.

„Za toxi tým jsou tady Rychlík s Blatným,“ pokračoval velitel, zatímco dva jmenovaní zvedli ruce, „no a za vraždy Milota s Vondrou.“

Milota s Vondrou seděli úplně na konci stolu a teď na ostatní kývli. Do toho starého domu se pro Kunce šlo kvůli jejich případu. Přesněji kvůli smrti tříletého Adama, syna Kuncovy družky Terezy. Ta chodila v noci šlapat a jednou ráno našla chlapečka zastlaného v peřinách, byl samá podlitina a nedýchal. Po Kuncovi se zatím slehla zem. Podle všeho dítě v noci brečelo kvůli zánětu v uchu a jeho otčímovi několikrát ujela ruka. Nikdy nešel pro ránu daleko, několik trestů toho bylo dostatečným důkazem, navíc to byl narkoman s pucuchanými nervy.

Rozjelo se pátrání, detektivové z toxi týmu vytipovali několik míst, kde by se Kunc mohl schovávat, a zkušení operativci z oddělení vražd si ho na jednom z nich vyčíhali. Protože se ale vědělo, že je nebezpečný a ozbrojený, bylo třeba jeho zadržení

pečlivě naplánovat. Už jen kvůli prostředí, kde k němu mělo dojít. Samozřejmě že by ho nejraději sebrali někde na chodníku, až si půjde nakoupit, ovšem za celou dobu, kdy byl dům pod policejním dohledem, z něj Kunc nevytáhl paty. Už zkrátka nebylo na co čekat, akce dostala zelenou a teď v zasedačce se jen ladily detaily.

„Máš k tomu něco, Arno?“ zeptal se velitel a koukl na Milotu, postaršího detektiva s holou hlavou a šedým plnovousem.

Oslovený muž jen mlčky naznačil, že všechno podstatné už padlo. Navíc mu bylo jasné, že se ho velitel zeptal nejspíš jen tak pro formu jako nejstaršího v místnosti. A taky nejzkušenějšího, k policii se Milota dal už před třiceti lety. Minulý měsíc dokonce dostal od ředitele pamětní medaili a od kluků z oddělení láhev archivního koňaku. Když se teď rozhlédl kolem, jako už několikrát si uvědomil, že by většině ostatních mohl dělat fotra. Vždyť i velitel, který vedl instruktáž, byl o dobrých deset let mladší.

„Vlastně bych přece jenom něco měl,“ podrbal se Milota na pleši. „Podle jeho družky má Kunc možná žloutenku, tak bacha at' vám nenaprská do ksichtu. Možná by neškodilo dát mu rovnou šlupku taserem, at' je s ním lepší pořízení.“

Upozornění patřilo hlavně šéfovi zásahovky, jehož muži přijdou s Kuncem do styku jako první.

„Možná by neškodilo dát mu rovnou jednu ostrou do palice,“ rozvinul Milotovu myšlenku jeho part'ák Vondra.

Nenašel se nikdo, koho by jeho slova pohoršila. Všichni viděli fotografie z místa činu. Ubitý chlapeček zastlaný v peřinách, jasný důkaz toho, že starověké *oko za oko* by v některých případech našlo oprávněné uplatnění i v moderní době.

„Úkoly jsou teda jasný,“ řekl velitel. „Zásahovka Kunce zpacifikuje, vraždy si ho pak přeberou a toxici se můžou vyřadit na tom baráku. Někdo nějaký otázky?“

Nikdo se na nic nezeptal. Všichni do jednoho měli zkušenosti na rozdávání a plánovaný zásah byl pro ně rutina. Ne že by ho ovšem někdo z nich jako rutinu bral, naopak věděli, že je třeba být opatrný a počítat se vším. Přičemž to nejhorší se většinou přihodí v tu nejméně vhodnou chvíli.

„Bez dotazů?“ ujistil se velitel. „Takže rozchod a čekám jen samý dobrý zprávy.“

Každá policejní práce totiž začíná *špatnou* zprávou, to už je zákonitost. Všichni se pak snaží, aby ty další už byly jen dobré, jenže ne vždycky se to povede. A někdy se to povést ani nemůže. Zatčení Kuncce už mrtvému chlapci život nevrátí.

Desítka mužů se trousila ze zasedačky, když se jim za zády naposled ozval velitelův hlas.

„Arno? Počkej chvíli.“

Arnošt Milota, jak znělo celé jméno osloveného muže, se ve dveřích otočil a vrátil se ke stolu. Už věděl, co bude následovat. Co následuje pokaždé.

Teprve když vyprovodil pohledem posledního chlapa, přišel velitel za vousáčem.

„Dohlídni tam na ně,“ řekl. „Ať někdo není horlivý přes míru.“

Horlivý přes míru. Kulantně vyslovená obava z možnosti, že si někdo na Kuncovi zchladí žáhu.

„Spolehni se,“ odvětil Arno a podrbal se na pleši.

Jako jeden z mála velitelů tykal. Znali se už dvacet let a nemuseli si hrát na formality. Oba začínali jako pěšáci v uniformě, a i když směrem nahoru putovali rozdílným tempem a mladší toho staršího cestou předběhl, navzájem se respektovali a věřili si.

„Kdyby cokoli, hned volej,“ dodal ještě velitel a Milota přikývl. Na většinu situací existuje manuál. Oficiální postup, jak ji řešit. Jenže při každé z nich se může semlít něco, nač ani nejpodrobnější manuál nepamatuje. Třeba i jen kombinace několika

drobnějších problémů, které pak v součtu přerostou přítomným přes hlavu. A stává se to častěji, než je záhodno.

Arno se rozloučil a vyšel ze zasedačky. Mohl zavřít oči, protože těmi chodbami putoval už třináct let. Tak dlouho pracoval na oddělení vražd. Předešlé čtyři strávil o dvě patra výš na vloupačkách, ještě předtím na šest na okresní kriminálce a prvních sedm šlapal chodník v uniformě. Každá z těch štací v něm něco zanechala a každý jednotlivý rok mu zároveň cosi vzal.

„Policejní život,“ glosoval by to nejspíš s pokrčením ramen, kdyby se ho někdo zeptal.

Policejní život. Těžko to vysvětlovat někomu zvenčí.

Chodbou se dostal až k úplně poslední kanceláři, kde na něj už čekal kolega Vondra. Téměř o generaci mladší pořízek si právě z trezoru vyndával zbraň a chystal si zásobníky.

„Co ti chtěl?“ zeptal se Arna se zjevnou narážkou na zdržení u velitele.

„Abych vám všem zkontroloval svačiny a trenky, než vyrazíme.“

„Přesně to jsem si myslel,“ ucedil Vondra a do pouzdra na opasku si zasunul pistoli. „Jedeme hned, anebo se musíš zeptat prostaty?“

Vousáč se ušklíbl. Ve čtyřiceti měl podobných průpovědek taky plnou hubu, jenže člověk časem zmoudří. Teď přišel ke stolu, otevřel jeden ze čtyř šuplíků a sáhl pod hromadu papírů. Vyndal malou plastovou krabičku a z ní si na dlaň vysypal tabletu. Tu si pak hodil do úst a zapil ji minerálkou.

„Copak to zobeš, dědku?“ ozval se zvědavý Vondrův dotaz.

„Antidepresiva. Až tady budeš tak dlouho jako já, pochopíš.“

„Moc vtípný. Tak jedeme?“

Arno ucítil v krku podivnou chemickou pachut' a pro jistotu ji spláchl ještě jedním douškem vody. Poté přikývl.

„Jedeme.“

2.

Vysílačka zachrastila.

„Něco novýho?“ zeptal se kdosi.

„Beze změny,“ odvětil někdo další.

Beze změny. Kunc byl stále v domě a stále sám, nikdo jiný nepřišel. O komplikaci méně, což se hodí vždycky.

Sledka odjela, jen co všichni ostatní dorazili. V okolí dvou set metrů od baráku stály dvě policejní dodávky a tři osobáky, ovšem služební auta by v nich nikdo nehledal, na to vypadaly příliš obyčejně. Téměř dvacet lidí na jednoho ubožáka může vypadat jako zbytečná přesila, jenže každý policajt se chce po práci vrátit k rodině. Kvůli někomu, komu na životech ostatních naprosto nezáleží, nemá cenu riskovat.

„Tak co?“ ozvalo se znovu ve vysílačce.

„Jděte na to!“

Dodávky se pomalu přiblížily k domu, jedna z hlavní ulice, druhá stezkou za dvorem. Ve stejnou chvíli z nich vyskočily postavy v kombinézách a obě skupiny ze svého směru vyrazily k objektu. Muži postupovali rychle a přitom spořádaně, stovky hodin drilu byly znát z každého jejich pohybu.

Detektivové zatím čekali ve svých vozech. Nemělo smysl se motat skvěle sehranému týmu pod nohama, a především před hlavními. Každý svůj díl práce, přesně jak to na poradě řekl velitel. Zásahovka Kunce sebere a odveze, Arno s partákem Vondrou si ho přeberou k provedení úkonů v rámci vyšetřování smrti malého Adámka a toxi tým spolu s techniky bude mít na zbytek dne zábavu s varnou pervitínu.

Éterem se nesla úsečná komunikace mezi členy zásahovky, po chvíli se ozvalo několik ran, to když tým postupující z ulice vyrazil beranidlem dveře. Kvůli chemikáliím uvnitř domu nemohlo komando použít zásahové výbušky, tohle zadržení muselo proběhnout bez obvyklého rámusu. Neobešlo se ovšem bez křiku, kdy na Kunce řvalo několik policajtů současně.

„Dolů!“

„Na zem, dělej!!“

„Hned!!!“

Všechno tohle bylo slyšet až na ulici. Detektivové přesto dál seděli v autech a čekali, až jim šéf zásahovky dovolí vstoupit do objektu. Kuncem na podlaze totiž akce neskončila, komando muselo prohledat dům, jestli se uvnitř celou dobu neschovává někdo další. Nebo jestli někde nehoří něco, co je třeba před vstupem ostatních uhasit. A tak podobně.

„Všechno čistý,“ ozvalo se konečně ve vysílače a v tutéž chvíli se jako na povel otevřela většina dveří osobních vozů.

Milota s Vondrou to měli k domu nejbližší a za několik málo chvil už vyraženými dveřmi vstoupili dovnitř.

„Smrad jako z týden mrtvého ufetovaného krokodýla,“ nakrčil nos Vondra a na výstižnější charakteristiku by Arno asi nepřišel. V domě to skutečně páchlo kombinací odpadků, zatuchliny, rozkladu a chemie. To místo bylo dobré jen pro varnu, bydlet se tam nedalo. Pokud ovšem nejste na útěku před policií kvůli smrti dítěte, to se pak hodí jakýkoli úkryt.

Na chodbě za dveřmi se válely odpadky a zbytky jídla. Jedny z dveří vedly do bývalé koupelny, ze které teď zbyl už jen špinavý záchod. Dalšími se vcházelo do jednoho ze dvou pokojů. Tři zakuklenci se samopaly tam právě z podlahy zvedali muže s pouty na rukou. Kunc měl na sobě vytahané krat'asy a nátlčník, byl bosý a na tvář mu zdobila čerstvá odřenina. Prskal kolem sebe a častoval všechny přítomné vulgaritami nejhruššího zrna. Proč taky ne, vždyť co mu ještě můžou? S tím, co udělal, si už jen těžko nějak přitíží.

„Au, ty kripole!“ zařval na policistu, který s ním podle jeho názoru nezacházel v rukavičkách. Muž v kukle nadávku ignoroval.

„Jděte všichni do prdele!“ pokračoval v křiku zadržžený muž, když se před ním zastavili Arno s kolegou. Tentokrát ovšem přidal k nadávce i slinu. Nechutný zelený plivanec přistál vousáčovi přímo na tváři, jen kousíček pod levým okem.

Téměř současně s tím vylétla pěst. Arnova pěst. Nic takového neplánoval, nečekal to ani on sám. Prostě se to stalo jako podvědomá reakce; taková, za kterou jde myšlenka až někde v závěsu.

Pod úderem na bradu Kunc zavrával, a kdyby ho nedrželi dva zakuklenci, nejspíš by šel k zemi. Zároveň s tím chytil Vondra vousáče za paži a smýkl s ním dozadu, aby mu zabránil v další ráně.

„Ty hajzle! Cos to...!! Policejní brutalita!!!“

Kunc křičel ze všech sil a žíly na krku se mu napínaly téměř k prasknutí. Nejspíš doufal, že venku na ulici čekají novináři, a napadení policistou zvedne jeho šance. Anebo že tím detektivovi aspoň pořádně zatopí.

„Pomóóó!!“

„Drž hubu,“ zavrčel jeden chlap z komanda a i přes protesty vedli Kunce ven z domu. Šel v předklonu, téměř si vykloubil hlavu, když se snažil rozhlížet po ulici. Jenže tam neviděl ani

novináře, ale dokonce ani sousedy. Od chvíle, kdy vtrhla zásahovka dovnitř, uplynuly sotva tři minuty. Nikdo si toho ještě ani nevšiml, natož aby přišel očumovat.

„Arno, ty vole!“

Na chodbě domu zatím detektiv Vondra poulil oči na svého partáka, který si rukávem drhnul poplivané místo.

Podle jeho družky má Kunc možná žloutenku, tak bacha at' vám nenaprská do ksichtu. Arnova vlastní slova, stará sotva pár desítek minut. A teď si musel z tváře setřít nechutný zelený chrchel, což bylo snad horší, než kdyby ho Kunc postřelil.

„V pohodě, chlapi?“ ozvalo se ode dveří. Tam už stáli kolegové z toxi týmu a s nimi dva technici. Ti budou muset celý dům prohlédnout, vyfotit *každou* baňku nebo hořák, zaevidovat *každý* kousek varny a *zvážit každé* zrnko, které najdou. Práce jako na kostele. Kuncem tou dobou zásahovka poveze na policejní ředitelství a Milota s Vondrou je budou následovat.

„Jo,“ zamumlal Arno, „v pohodě.“

Muži u dveří netušili, co se před okamžikem v domě odehrálo. Slyšeli jen Kuncův křik, který ovšem považovali za kolorit každého zásahu.

„My radši padáme,“ doplnil svého partáka Vondra a oba detektivové vyrazili chodbou ven a poté ke svému vozu. Oni už na místě práci neměli. Kunc byl pryč, a pokud by se při prohlídce našlo něco k jejich případu, dozvěděl se to.

„Dobrý?“ zeptal se Vondra, když nasedli do auta.

„Asi jo,“ pokrčil rameny Arno. Oku se slina našťestí vyhnula, ústům také. Žloutenka snad nehrozí. *Snad.*

„Já tě nepoznávám, dědku,“ zamumlal ještě Vondra, vzápětí nastartoval a vůz vyrazil od krajnice.

Arno Milota byl pro kolegy zosobněním rozvahy. Někteří by dokonce namísto *rozvaha* použili slovo *příposranost*. Jenže nikdo z nich neměl tolik zkušeností jako právě on. Věci, které zažil,